

peget af fru Lene Garsdal handler det om forebyggelse, og det kan man bestemt ikke se der er meget af i regeringens politik.

Så skal jeg måske sige om vores tidligere venner hos Det Radikale Venstre, at jeg kan se, at man har opnået to resultater. Det ene er at få afskaffet BST-pligten. Så må vi se, om der så er nogen, der vil bruge det i fremtiden, og hvordan udviklingen vil være. Jeg tror, at der vil være færre virksomheder, der i fremtiden skal modtage rådgivning, end der er i dag, og det synes jeg er skidt.

Som vi tidligere har været enige om, var vi også her enige om, at der var en lang række brancher, der havde behov for mere rådgivning, og det får de ikke nu. Så det eneste, man kan kvittere for over for De Radikale, er, at de har fået en smileyordning, der koster mange penge uden effekt.

Enhedslisten er ligesom SF meget konsekvent i deres arbejdsmiljøpolitik og har været med til at støtte den tidligere SR-regerings incitamentspakke. Samtidig kunne fru Line Barfod jo påpege, at der stadig væk er mange væsentlige arbejdsmiljøproblemer. I stedet for at slappe af og lade stå til, så var det bedre, at man konkret gik ind og tog fat på dem.

Der spiller også både rengøringsområdet og daginstitutionsområdet og transportområdet en rigtig stor betydning. Fru Line Barfod udstillede jo også på flotteste vis, at man kan simpelt hen ikke sammenligne en bagerforretning og et jernstøberi, når det gælder smileyordningen.

Til, hvad der må være vores nye venner, nemlig Kristendemokraterne, som kvitterede ved at sige, at vi skulle have tak, fordi vi havde stillet de her forslag, og at det var godt, vi satte fokus på arbejdsmiljøet, vil jeg sige, at det selvfølgelig er derfor, men også fordi vi er kede af, at vi ikke kunne lave en større og bredere aftale i Folketinget. Kristendemokraterne konstaterede også, at det var langt bedre at ansætte ekstra folk i Arbejdstilsynet frem for en dyr smileyordning. Vi er helt enige på den led.

Som ministeren også lige nøjagtig har skrevet til os, i hvert fald til Socialdemokratiet, som begrundelse for, at vi ikke kunne være med, så var det jo, fordi vi havde en forskellig opfattelse af, hvornår man skal starte den screening, der skal til at foregå ude i virksomhederne. Vi synes, at vi skulle starte med de virksomheder, der ikke har nogen BST-pligt i dag.

Hvis ministeren lyttede til det gode råd, ville det jo også være sådan, at hvis man besøgte alle

de virksomheder, og der ikke var noget grundlag for at påbyde dem rådgivning, så ville vores partier jo stå med en dårlig sag, et svagt argument om, at der skulle påføres rådgivning. Og hvis man havde gennemført det og bagefter havde sagt, at så tager vi fat i de andre, så kunne det godt være, at vi havde kunnet finde ud af et eller andet. Det var man slet, slet ikke interesseret i, overhovedet ikke.

Det, det drejede sig om, var bare at afskaffe BST-pligten. Konsekvenserne af det er man sådan set ligeglade med. Derfor kunne det være meget interessant, det, som hr. Mogens Nørgård Pedersen talte om, at man skulle sikre BST i en årrække og måske også åbne op for andre. Det er da i hvert fald en konstruktiv idé, selv om vi må erkende, at BST-ordningen har meget, meget dygtige medarbejdere med en høj kompetence; de har arbejdet med området.

Kl. 15.15

Der er også valgfrihed inden for BST-ordningen. Den er også uafhængig. Man kommer ud på virksomheden for at løse opgaverne derude på den enkelte virksomhed. Frem for måske som Arbejdstilsynet at komme ud som kontrolanter, der kan give påbud og bøder osv., så kommer de her som uafhængige, fordi de er interesseret i én ting, og det er at få løst de problemer, som de er sat i verden for at løse.

Så skal jeg sige i forhold til administrative bøder, at det er en sag, vi også var meget optaget af, som hr. Mogens Nørgård Pedersen også korrekt siger, med hensyn til retssikkerheden. Men det var også sådan i det gamle system, at hvis en virksomhed fik en administrativ bøde på nogle af de felter her, ja, så kunne man altid afprøve det ved domstolene. Men i masser af tilfælde vil le arbejdsgiveren sige, at han betalte den bøde, ligesom man kan betale en bøde for at holde ulovligt parkeret, og så er den sag ude af verden. Der er ingen grund til at belaste et i forvejen anstrengt retssystem med bagatelsager.

Men det, der var det gode ved ordningen, var alt det præventive, der skete, ved at man havde mulighed for at gøre det; det var, at det simpelt hen væltede ind med alt det, som virksomheden skulle have gjort, og så sendte man det signal: Hvis I gør noget selv, får I selvfølgelig heller ingen bøder.

Derfor må vi sige, at det, der står tilbage i dag, er, at det kunne være blevet godt, hvis man havde lyttet til de tre partier, som har fremsat de fire beslutningsforslag. Men det, vi står tilbage